

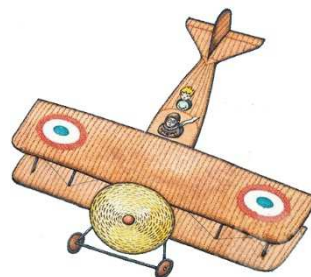
Pět jazyků lásky

Postní
duchovní
příprava
pro
rodiny

s Malým princem

ČÁSLAV 2021

Úvodem

Popeleční středou začala postní doba, která trvá 40 dnů a je to příprava na Velikonoce. V postní době jsme zváni, abychom lásku objevovali a na sobě zakoušeli a zároveň abychom se stávali jejím nástrojem, který srozumitelně k ostatním promlouvá. Měli bychom si tedy přivlastnit její řeč.

Kniha „Pět jazyků lásky“ od Gary Chapmana, která je hodně populární, píše o tom, že láska **nemluví jen jedním jazykem, ale hned pěti**. Potřebuje k tomu nejen naše hrdlo, ale vše ostatní, co máme. *Naše oči, naše ruce, naši fantazii a důvtip*. Tento svatopostní projekt je určen v první řadě rodinám s dětmi. Je to v určitém smyslu experiment, který vám ve spojení s Božím slovem postních nedělí nabídne o těchto pěti jazycích lásky uvažovat a mírně i pozve je projevovat vůči těm nejbližším. Nakonec nejspíš přijdete na to, že tyto jazyky lásky znáte, ale že jsou obvykle docela zanedbávány a zaslouží si více pozornosti.

Aby byl tento projekt nejen užitečný, ale také krásný, je zakomponován do příběhů jedné z nejkrásnějších knih světové literatury – **Malého prince**, kterého už dobře znáte z loňského přífarského tábora. Francouzský spisovatel *Antoine de Saint-Exupéry*, jako letec, promýšlel některé ze svých úvah vysoko v oblacích, ale také dole na zemi u havarovaného stroje. Dokázal v sobě objevit něco *docela nepatrného a prostého a přitom podstatného*, co vtiskl do osoby svého přítele Malého prince. Kniha začíná nehodou v africké poušti, kde se opuštěný letec s princem setkává a zatímco se pokouší havarovaný stroj opravit, o všeličem si povídají.

Motiv opravení letadla, tedy **našeho povolání k lásce**, bude pomyslným úkolem této postní doby. Obrázek havarovaného stroje, do kterého budete doma s dětmi vlepovat chybějící části, nám má připomenout, že **lidská selhání, chyby a havárie je vždy možné napravit**, pokud se člověk obrátí ke zdroji lásky, kterou je Bůh a začne jeho přítomností zde na zemi žít.

Největší radostí bude nejen to, že se děti a rodiče zabaví, ale že se děti naučí a dospělí si připomenou, **jak vyjadřovat lásku**. Lásku, kterou jsme byli milováni dříve, než jsme ji vůbec pochopili a kterou nám Bůh vyjádřil skrze svého Syna, v jehož jménu jsme byli pokřtěni.

Přeji vám hodně trpělivosti, tvořivosti, odvahy a lásky při opravování letadla!!!
Vaše farářka Dráža

Jak bude celý projekt probíhat

Každá rodina dostane domů **havarované letadlo** se šesti prázdnými místy. Také dostane tuto **brožurku**, ve které najdete podněty na každý jednotlivý týden, podle jednoho z jazyků lásky. *Úryvek nedělního evangelia, vysvětlení jednoho z jazyků lásky, příběh z Malého prince a podněty pro děti i dospělé.* Součástí brožurky jsou také obrázky, které vám mohou rodiče, když se budete snažit plnit úkoly, nalepit na vaši kartičku. Na kartičce najdete šest polí, podle postních týdnů, a pokud se dětem podaří úkol splnit, rodiče obrázky do kartičky nalepí. Děti nálepkami vyplněnou kartičku mohou přinést v neděli na bohoslužby nebo kdykoliv na faru. Za kartičku dostanou **část chybějícího letadla**, kterou si doma doplní na správné místo.

1. týden postní

Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě... Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ‘Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!’“

Celý příběh je v Lukášově evangeliu 4,1-13

Jazyk lásky: Obdarování

Láska je založena na přání dobra druhému. Opakem lásky je hledání dobra pro sebe samotného na úkor druhých. Neláska proto uchvacuje to, co považuje za dobré. Stává se její kořistí. Pokušitel nabízel Ježíši všechna pozemská dobra, aby změnil předmět své lásky, tak jak to učinili první lidé. Pro Ježíše však byl největším dobrem jeho Otec, kterého toužil lidem ukázat. Jen jemu stojí za to se klanět.

Opakem uchvácení dobra je obdarování. Je to jazyk lásky, který hovoří o tom, že je ten druhý pro mě důležitý, že jsem na něj myslel dříve, než v okamžiku obdarování. Byl pro mě důležitý i ve chvíli, kdy jsme nebyli spolu, kdy jsem ho neměl před očima.

Narozeniny a výročí jsou jistě vhodnou příležitostí dát dárek, ale využití každodenních příležitostí něco dát - je ještě vhodnější. Aby dárky vyjadřovaly lásku, nemusí být drahé. Jde spíše o maličkost, něžný vzkaz, květina, nebo i sladkost, která, pokud je vyjádřením lásky, nespadá do postního sebezáporu.

Malý princ a král

Král, oblečený v purpuru a hermelínu seděl na jednoduchém a zároveň velmi majestátním trůnu. „Ach, poddaný!“ vykřikl král, když spatřil malého prince. „Přistup blíž, ať tě líp vidím,“ byl pyšný, že konečně je pro někoho králem. Malý princ očima hledal, kam by si mohl sednout, ale planeta byla celá zaplněná nádherným hermelínovým pláštěm. Zůstal tedy stát, a protože byl unavený, zívł.

„Etika zakazuje zívát v přítomnosti krále,“ řekl mu panovník. „Zakazuji ti to.“ „Nemůžu se ubránit,“ odpověděl malý princ zmateně. „Mám za sebou dlouhou cestu, nespál jsem a ...“ „Tak ti přikazuji zívát,“ řekl král. „Zívání je pro mě kuriozitou. No tak, zívni ještě! Je to rozkaz.“ „... Už nemůžu...,“ řekl malý princ a zrudl. „Hm. Hm,“ odpověděl král. „Tak já...ti přikazuji, abys chvíli zívál a chvíli...“ Protože král trval hlavně na tom, aby byla respektována jeho autorita. Netoleroval neposlušnost.

Malý princ byl překvapený. Planeta byla miniaturní. Nad čím tady mohl král vládnout? „Sire... čemu vládnete?“ „Všemu,“ odpověděl král s velkou prostotou. „A hvězdy vás poslouchají?“ „Samozřejmě,“ řekl král. „Poslouchají okamžitě. Netoleruji neposlušnost.“ „Chtěl bych vidět západ slunce... Udělejte mi tu radost... Přikážete slunci, ať zapadne.“ „...„Budeš mít svůj západ slunce. Budu to požadovat. Ale protože ovládám umění vládnout, musím počkat, až budou příznivé okolnosti.“

„Nemám tu co dělat,“ řekl králi. „Odejdu.“ „Neodcházej,“ odpověděl král, jenž byl hrdý, že má poddaného. „Neodcházej, udělám z tebe ministra.“ „Ministrem čeho?“ „Ehm... Spravedlnosti?“ „Ale tady není nikdo, koho bychom museli soudit.“

„Hm! Hm!“ řekl král. „Myslím, že někde na mé planetě žije stará krysa. V noci ji slyším. Budeš soudit starou krysu. Občas ji odsoudíš k smrti. Tak bude záviset na tvé spravedlnosti. Ale pokaždé jí udělíš milost, abys ji ušetřil. Je tady jen jedna.“

„Já nerad odsuzuji k smrti,“ odpověděl malý princ. „A myslím, že už půjdu.“ „... Jestli Vaše veličenstvo touží, aby byly jeho rozkazy přesně uposlechnuty, může mi dát rozumný příkaz. Mohlo by mi například přikázat, abych do minuty odešel. Zdá se mi, že podmínky jsou příznivé...“

Protože král neodpovídal, malý princ na chvílku zaváhal, pak vzdych a vydal se pryč. „Udělám z tebe svého velvyslance,“ křikl za ním spěšně král. Tvářil se velmi autoritativně.

Dospělí jsou zvláštní, pomyslel si malý princ...

Milé děti, Ježíš nám v evangeliu připomněl, že jediným spravedlivým vládcem na světě je Bůh. Všichni mu mají sloužit. Nevymýšlí si nesmysly jako král, kterého potkal Malý princ a který tak rád poroučel. Bůh je nejlepší vládce proto, že má člověka rád a dokazuje mu to velkými i malými dary. Velký dar je třeba tento svět, obloha a slunce na něm. Malý dar je třeba květina, kterou najdeme u cesty, písnička, která se nám líbí, nebo úsměv toho druhého.

Naším úkolem bude tento týden napodobovat Boží lásku, která obdarovává. Každý den vymyslete pro někoho třeba jen malinký dáreček. Třeba kytičku pro maminku, obrázek pro tátu, bonbon pro sestřičku nebo pro brášku. Však vy už na něco přijdete. Za splnění úkol vám rodiče nalepí obrázek do vaší kartičky.

2. týden postní

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži - byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek.

Celý příběh je v Lukášově evangeliu 9, 28-36

Jazyk lásky: Pozornost

To, co člověk považuje za nejvzácnější je jeho čas. Věnujeme ho tomu, co nás baví, co nám přináší potěšení a užitek. Pokud máme pocit, že ho marníme nedůležitými věcmi, stáváme se netrpělivými a zákonitě také nepozornými. Učedníci byli jistě Ježíši vděční za chvíle strávené na Hoře proměnění. Nebyli to ale oni, kdo věnovali pozornost Ježíši. Právě naopak on věnoval pozornost jim. A to od jejich vyvolení až po seslání Ducha svatého.

Věnování pozornosti je v pořadí prvním jazykem lásky, protože druhému dává najevo, že stojí za pozornost. A to i v případech, kdy se necítí atraktivní ani užitečný. Láska nepotřebuje a často ani nezná důvod pozornosti, kterou milovanému věnuje.

Rozhodněte se nabídnout svůj čas partnerovi ne tehdy, kdy se vám to hodí, ale tehdy, kdy to potřebuje. Vyslechněte sdělení o tom, jaký měl den, věnujte mu plnou pozornost, neskákejte mu do řeči, ujistěte ho o tom, že mu rozumíte. Společně naplánujte v diáři čas svého setkání a něco společně podnikněte.

Malý princ a byznysmen

Na čtvrté planetě bydlil byznysmen. Byl to člověk tak zaměstnaný, že při příchodu malého prince nezvedl ani hlavu. Dobrý den,“ pozdravil ho malý princ. „Vyhasla vám cigareta.“ „Tři a dvě je pět. Pět a sedm dvanáct. Dvanáct a tři patnáct. Dobrý den. Patnáct a sedm dvacet dva. Dvacet dva a šest dvacet osm. Nemám čas ji znovu zapálit. Dvacet pět a šest třicet jedna. Uf! Dělá to tedy pět set jeden milión šest set dvacet dva tisíce sedm set třicet jedna.“ „Pět set miliónů čeho?“ „Cože? Ty jsi tu ještě? Pět set miliónů... už nevím čeho... mám tolik práce! Já jsem vážný člověk, nebavím se hloupostmi! Dvě a pět je sedm...“

„Čeho pět set miliónů?“ opakoval malý princ, protože se nikdy v životě nevzdal otázky, kterou jednou dal. Byznysmen pochopil, že se klidu jen tak nedočká. „Miliony těch malých věcí, které jsou někdy vidět na nebi.“ „Mouchy?“ „Ale ne. Ty malé pozlacené věci, pod nimiž sní povaleči. Ale já jsem seriózní! Nemám čas snít.“

„Aha, hvězdy!“ „Přesně tak. Hvězdy.“ „A ty počítáš pět set milionů hvězd? A co s těmi hvězdami děláš?“ „Nic, vlastním je. Jsem díky jim bohatý.“ „A k čemu ti je být bohatý?“ „K nákupu dalších hvězd, jestli je někdo najde.“ „Jak člověk může vlastnit hvězdy?“

„A čím jsou?“ odsekl mrzutě byznysmen. „Já nevím. Ničí.“ „Tak jsou moje, protože mě to napadlo jako prvního.“ „A co s nimi budeš dělat?“ „Spravuji je. Počítám je a přepočítávám,“ odpověděl byznysmen.

Malého prince to stále ještě neuspokojilo. „Já,“ řekl ještě, „já vlastním jednu květinu, kterou každý den zalévám. Vlastním tři sopky, z toho jednu vyhaslou a všechny tři každý týden vymetám. Člověk nikdy neví. Prospívá to mým sopkám, prospívá to mé květině, kterou vlastním. Ale ty hvězdám užitečný nejsi...“

Byznysmen otevřel ústa, ale nepřišel na nic, co by mohl odpovědět. A malý princ zmizel.

Milé děti, už jste jistě od dospělých někdy slyšely: „Posloucháš mě vůbec? Vnímáš mě?“ Takové věty se říkají tehdy, když má někdo pocit, že mu ten druhý nevěnuje pozornost. Jako ten obchodník – byznysmen, který nevěnoval pozornost Malému princí. Důležitější byla pro něho čísla a planety někde hodně vysoko, než chlapec, který stál kousíček před ním. Láska nás učí rozlišit, co je důležité více a co méně. Když nám chce ten druhý něco říct, když si s námi chce třeba jen povídat, v tu chvíli se musí vše odložit. Nejdůležitější je právě člověk před námi.

Můžete to zkoušet docela jednoduše. Když čtete knížku a bráška se vás bude na něco ptát, knížku na chvíli odložte a odpovězte mu. Když vás maminka zavolá k obědu, nebo k nějaké pomoci, zastavte rozehranou hru a běžte rychle jako blesk. Když zarachotí klíče v zámku, protože domu přišel táta, neváhejte ho jít přivítat a třeba mu skočit kolem krku. Nevadí, že jste už velcí. Zkoušejte zvláště tento týden, být pozorní k druhým. Dejte tomu druhému najevo, že jste si ho všimli, třeba jen tím, že ho mile pozdravíte.

3. týden postní

Jeden člověk řekl vinaři: „Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?“ On mu však odpověděl: „Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.“

Celý příběh je v Lukášově evangeliu 13, 1-9

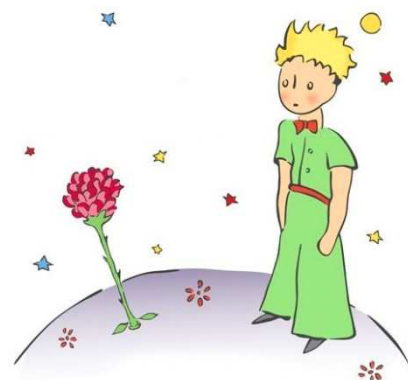
Jazyk lásky: Skutek

Když dívka hledí do očí svého milovaného, musí počítat s tím, že jednou přijde otázka: „Co všechno bys pro mě udělal?“ Slíbit se v tu chvíli může samozřejmě cokoli. Třeba i ono modré z nebe. Tou otázkou ovšem dává láska najevo, že touží třeba jen po docela malých mini důkazech lásky. Dokonce se dá říci, že se právě z nich láska živí. Skutky jsou totiž jeden z jazyků lásky, který nesmí k jejímu plnému prožívání scházet.

Lásku je třeba zviditelňovat skutky. Majitel vinice v nedělním evangeliu se nespokojil s fíkovníkem, který přes všechnu péči nepřinášel plody. Láska je dialog a neustálé ujišťování, že konám ve prospěch druhého.

Tento jazyk lásky můžeme posilovat tím, že pro druhého dělám něco pravidelně, ale prospívá udělat věci nečekané.

Od těch drobných jako je kytička na stole, připravená dobrůtka, vynesení odpadků, až po ty velké, jako je konečně vymalovaná chodba. Na rozdíl od prvně uvedeného jazyku lásky - obdarování, tento projev není zaměřen na hmatatelné dary, ale na jakýkoliv **projev služby**. To, co můžeme ulehčit druhému v jeho obvyklých povinnostech. To, co vytvoří atmosféru láskyplné vděčnosti, z přítomnosti toho druhého. Námětů k překvapení není v rodině jistě nikdy dost. Nezapomeňme, že k tomuto jazyku lásky patří také umění projevený skutek přijmout a ocenit, i když může mít někdy charakter medvědí služby.

Malý princ a květina

Na planetě malého prince rostly prosté květiny, které se jednoho rána se vždy objevily v trávě a potom večer uvadaly. Jednoho dne ale takhle vyklíčila květina, která byla jiná. Byla to růže, vyrostlá z keře. Byla trochu marnivá a moc si o sobě myslela, ale byla krásná a malému princovi se velmi líbila. Pečoval o ni, jak nejlépe uměl. Ráno ji zaléval vodou a večer přikrýval pod poklop, aby ji chránil před zvířaty a také před zimou.

Na svých cestách nevěděl, proč na ní tak často myslí a proč je pro něj důležitá. Až liška, kterou potkal na planetě zemi, mu to pomohla pochopit. Nejdříve ho naučila, že její přátelství se získává nesnadno. Že je třeba si ji nejdříve ochočit a to trvá dlouho. Až pak ho poslala na velký lán růží.

Malý princ odběhl podívat se na růže. „Vy se mé růži nepodobáte, vy ještě nic nejste,” řekl jim. „Nikdo si vás neochočil a vy jste si taky nikoho neochočily. Jste takové, jaká byla má liška. Byla to jen liška podobná statisícům jiných lišek. Ale stala se z ní má přítelkyně a teď je pro mne jediná na světě.” A růže byly celé zaražené. „Jste krásné, ale jste prázdné,” pokračoval. „Není možné pro vás umřít. Pravda, o mé růži by si obyčejný člověk myslel, že se vám podobá. Ale ona jediná je důležitější než vy všechny, protože právě ji jsem zaléval. Protože ji jsem dával pod poklop. Protože ji jsem chránil zástěnou. Protože jí jsem pozabíjel housenky. Protože právě ji jsem poslouchal, jak naříkala nebo se chlubila, nebo dokonce někdy mlčela. Protože je to má růže.”

Milé děti, příběh o Malém princovi a jeho růži není tak lehké pochopit. Ale vy to jistě zvládnete, protože ho už trochu z léta znáte. Větší cenu pro nás má vždy to, co nás stojí hodně námahy a hodně času. Když budete stavět puzzle celý týden, pověsíte si je pak na čestné místo a budou pro vás vzácnější než jiné obrázky,

kteřé jste dostali jen tak. Stejně to bylo s růží malého prince. Žádná jiná růže v celém vesmíru pro něj nebyla tak důležitá, jako ta na jeho planetě. To proto, že se o ni mnoho dní staral, chránil ji a dělal společnost. Tak mezi nimi vzniklo něco krásného. Byla to jeho jediná a milovaná růže.

I vy máte kolem sebe někoho, kdo je pro vás vzácnější, než jsou ti ostatní. Jsou to rodiče, sourozenci, babička s dědou a jiní. Máte je rádi ne proto, že jsou krásnější a chytřejší než ostatní lidé na světě, ale proto, že oni pečují o vás a vy zase pečujete o ně. Když má někdo druhého rád, dokazuje mu to i skutkem. A tak se tento týden budeme snažit o druhé trochu více pečovat. Každý den si najděte někoho, jako Malý princ svou květinu, a něco hezkého pro něj udělejte. Mamince pomozte s nádobím, tatínkovi utřete boty, ať nejsou tak špinavé, sestřičce zazpívejte písničku, nebo něco takového. Však vy už na něco přijdete.

4. týden postní

Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.' Ale otec nařídil služebníkům: 'Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy.

Celý příběh je v Lukášově evangeliu 15, 11-32

Jazyk lásky: Fyzický kontakt

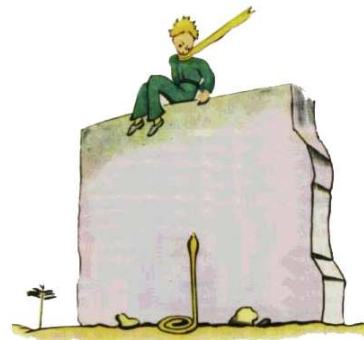
Dokážeme si představit, jak mocně na marnotratného syna zapůsobilo gesto objetí jeho otce. Po mnoho let nic podobného nezažil. Gesta předplacených objetí a polibků členů jeho bývalé party se nevyrovná jedinému dotyku, ve kterém je obsažena skutečná láska. Toto gesto, po kterém onen syn tak dlouho a marně toužil, má tak velkou hodnotu proto, že vyjadřuje přijetí. Je to jazyk lásky, který dodává druhému jistotu, že je milován, ať už toho podle jeho mínění právě je nebo není hoden.

Papež František v exhortaci o manželské lásce hovoří o tom, že její součástí musí neustále být něha. Píše, že *něha je projev té lásky, která se osvobozuje od sobecké touhy po vlastnění. Přivádí nás k tomu, že před člověkem takřka pociťujeme chvění z nesmírné úcty a určitou obavu, abychom mu neuškodili, nebo neumenšili jeho svobodu.* (AL 127) Lásce je tady cizí každý fyzický kontakt, který vyjadřuje uchvácení a majetnictví.

Nezapomínejme tedy a správně chápeme tento jazyk lásky. Lidé se cítí být milováni při objetí, hlazení, polibku a prožívají jistotu, když ho ten druhý pevně drží za ruku.

Malý princ a had

Když byl tedy malý princ na Zemi, byl velice překvapen, že nikoho nevidí. Už měl strach, že si popletl planetu, když tu se v písku pohnul nějaký kroužek v barvě měsíce. „Dobrou noc," řekl malý princ jen tak nazdařbůh. „Dobrou noc," odpověděl had. „Na kterou planetu jsem to spadl?" zeptal se malý princ. „Na Zemi, do Afriky," odpověděl had. „Ach! A na Zemi nikdo není?" „Tady je poušť. A na pouštích nikdo není. Země je veliká," řekl had. Malý princ si sedl na kámen...

Malý princ se na něj dlouze zadíval. „Ty jsi podivné zvíře," řekl mu konečně, „tenké jako prst." „Ale jsem mocnější než prst krále," řekl had. Malý princ se usmál: „No, příliš mocný nejsi... Nemáš ani nožky... Ani cestovat nemůžeš..." „Mohu tě unést dál než loď," řekl had. Stočil se okolo kotníku malého prince jako zlatý náramek. „Koho se dotknu, vrátím ho zemi, ze které vyšel," řekl ještě. „Ale ty jsi čistý a přicházíš z hvězdy." Malý princ neodpověděl.

Milé děti, takové zvíře jako je had lidé nemají moc rádi. Proto ho Malý princ potkal na poušti, které se každý raději vyhýbá. Had mu připadal legrační a přitom netušil, jak je nebezpečný. Bylo to proto, že o hadech nic nevěděl. Jaký asi měl Malý princ pocit, když se mu obtočil kolem nohy? Tohoto zvířete se dotknou jenom ti neodvážnější a to ještě nesmí být had jedovatý. A tento had jedovatý byl.

Je vždy lepší když se nás někdo dotkne s dobrým úmyslem, někdo, kdo nás má rád. Když jste byli menší a hrozilo nebezpečí, vždycky jste skočili mamince nebo tátovi do náruče a cítili jste se v bezpečí. Tam zlo nemůže.

I vy můžete druhé zbavovat strachu tím, že pohladíte svého sourozence, když chytne za ruku někoho, kdo potřebuje pomoc, nebo jen tak z lásky chytne rodiče kolem krku a dáte jim pusku. Tento týden budeme tedy hladit, objímat, pusinkovat a držet za ruku ty, na kterých nám záleží.

5. týden postní

Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: "Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?" Odpověděla: "Nikdo, Pane." Ježíš řekl: "Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!" Celý příběh je v Janově evangeliu 8, 1-11

Jazyk lásky: Slovo

Pokud by člověk hledal nejúčinnější lék a nejničivější zbraň na světě, našel by ho v prostém lidském slově. Ve slově je ukryta moc, která umí uzdravovat, pozvedat, ale také zraňovat a ponižovat. Bůh poslal své věčné Slovo, kterým vyslovil lidem svou přízeň. Život tohoto Slova mezi námi nebyl ničím jiným, než jedním velkým vyznáním lásky. Tak intenzivně to pocítila cizoložná žena, kterou dělil od smrti jen pouhý krůček. Místo slova odsouzení, slyší o odpuštění, místo poučování jen jednoduché, už nehřeš. Jakoby tím říkal, vždyť to dokážeš!

Slovo je jazyk lásky, který nepatří až na poslední místo našich úvah. Musí být na začátku lásky i v jejím průběhu. Jednoduché slovo miluji tě, je první takt, který rozehraje celý koncert, je to ta první vložka, která dá do pohybu celou lavinu. Pamatujte, jakou moc slovo má a užívejte ho uvážlivě a vždy ve prospěch lásky.

Svatý Pavel říká, že láska vše omlouvá. Neznamená to, že nevidí, nebo naivně zakrývá nedostatky druhých. Papež František to vysvětluje takto: „*Manželé, kteří se milují, a patří jeden druhému, mluví jeden o druhém dobře, snaží se ukazovat na dobré stránky partnera i přes jeho slabosti a chyby. V každém případě raději mlčí, aby nepoškodili jeho obraz. To ale není jen vnější gesto, nýbrž vychází z vnitřního postoje.*

Není to naivita, která se tváří, že nevidí obtíže a slabší stránky druhého, ale je to široký pohled, který vidí slabosti a chyby v celkovém obrazu. Je si vědom, že nedostatky jsou jenom část, nejsou celým bytím druhého.“ (AL 113)

A proto především tento týden povzbuzujte, chvalte, napomínejte laskavě, děkujte a mluve o svém milované osobě před druhými jen hezky.

Malý princ a liška

Tu se objevila liška. „Dobrý den," řekla. „Dobrý den", zdvořile odpověděl malý princ. Obrátil se, ale nic neviděl. „Jsem tady, pod jabloní," řekl ten hlas. „Kdo jsi?" zeptal se malý princ. „Jsi moc hezká." „Jsem liška," řekla liška. „Pojď si se mnou hrát," navrhl jí malý princ. „Jsem tak smutný." „Nemohu si s tebou hrát," namítla liška. Nejsem ochočena. „Ó promiň," řekl malý princ.

Chvilí přemýšlel a pak dodal: „Co to znamená ochočit?" „Ty nejsi zdejší," řekla liška, „co tu hledáš?"... „Hledám přátele. Co to znamená ochočit?" „Je to něco, na co se moc zapomíná," odpověděla liška. „Znamená to vytvořit pouta." „Vytvořit pouta?" „Ovšem," řekla liška. „Ty jsi pro mne jen malým chlapcem podobným statisícům malých chlapců. Nepotřebuji tě a ty mě také nepotřebuješ. Jsem pro tebe jen liškou podobnou statisícům lišek. Ale když si mě ochočíš, budeme potřebovat jeden druhého. Budeš pro mne jediným na světě a já zase pro tebe jedinou na světě."

Liška umlkla a dlouho se dívala na malého prince. „Ochoč si mě, prosím:" řekla. „Velmi rád," odpověděl Malý princ, „ale nemám moc času. Musím objevit přátele a poznat spoustu věcí." „Chceš-li přitele, ochoč si mě" řekla liška. „Co mám dělat?" zeptal se malý princ. „Musíš být hodně trpělivý," odpověděla liška. „Sedneš si nejprve kousek ode mne, takhle do trávy. Já se budu na tebe po očku dívat, ale ty nebudeš nic říkat. Řeč je pramenem nedorozumění. Každý den si však budeš moci sednout trochu blíž..."

Milé děti, není snadné mít dobré přátele. Malý princ si myslel, že stačí je jen najít a má je. Liška ho naučila, že přátelství se získává velmi pomalu a trpělivě. Ochočit si někoho v tomto vyprávění neznamena, že ten druhý bude dělat to, co my chceme. Znamená to, že si musíme získat důvěru tohoto druhého. Tedy, že nám může věřit a že se může spolehnout na každé naše slovo.

Právě slova, která říkáme, se mohou stát poutem mezi námi, které přátelství posiluje. Ale pozor! Když je říkáme bez přemýšlení, mohou se stát také ostrými šípy, které přátelství ubližují. Proto říká liška Malému Princi, že slova jsou někdy důvodem nedorozumění.

Co to tedy pro nás znamená? Budeme tento týden dobře přemýšlet, než něco tomu druhému řekneme. Budeme se snažit o pěkná slova, která vytvářejí mezi námi pouta přátelství. Takové slovo je třeba „prosím tě“, když něco potřebujeme, „děkuji ti“, když ten druhý něco pro nás udělá.

Hezkým slovem je ale také pozdrav nebo přání „hezký den ti přeji“, nebo třeba „těšil jsem se na tebe“, nebo „mám tě rád“. Hezká slova můžete říkat všem, u kterých chcete posílit přátelství.

A ještě jedna rada na konec. To úplně nejkrásnější slovo je, když druhému žehnáme, tedy když mu přejeme něco dobrého od Boha. Třeba „Bůh ať ti žehná“! Nezkusíte to?

Na Květnou neděli děti dostanou v kostele Lukášovo minievangelium, ve kterém si mohou číst příběhy o Ježíšovi

6. týden postní

Milí přátelé, letadlo máme opraveno. Bez Boží pomoci se ale od země neodlepí. Máme před sebou Svatý týden, který upoutává naši pozornost na to nejpodstatnější, co pro nás Bůh udělal. V tomto týdnu jsem původně neměla v plánu uvádět další příběh z knihy Malý princ, protože pašije překrývají vše, co se dá o lásce vypovědět. Najdete v něm všechny jazyky lásky. Důvěrné společenství s učedníky při poslední večeři Páně je **pozornost**. Ustanovení večeře Páně – **obdarování**. Políbení Jidáše, které Ježíš přijal, nebo v Janově evangeliu mytí nohou je **dotyk**. Kříž, který si Kristus sám nesl a přijetí pomoci Šimona z Kyrény je **skutek**, který byl vykonán i přijat. Odpověď zločinci: „Dnes budeš se mnou v ráji,“ je **slovo**, které mělo moc vytrhnout člověka smrti. Jistě bychom mohli objevovat jazyky lásky v pašijích i na jiných místech.

Důležité je pochopit, že nebýt Boží lásky, naše letadlo by nemělo šanci znovu a znovu povstat ze svých havárií. **Odpuštění**, které znovu nastartuje motor našeho stroje a které má moc zvednout ho opět do výšky, můžeme nazvat tím **šestým definitivním jazykem lásky**. Boží láska ho vyslovila v okamžiku, kdy Zmrtvýchvstalý vstupuje k učedníkům a předkládá jim plod svého vítězství nad smrtí: „Komu hříchy odpustíte...“ (Jan 20, 23)

Tento týden můžeme aktivovat všechny jazyky lásky a po vzoru té Boží lásky i ten šestý, tak jak to jen dokážeme.

Děkuji za vaši účast v tomto projektu, za jeho zprostředkování vašim nejbližším, především dětem, děkuji spolu s vámi za vše hezké, co mohlo vyrůst ve vašem rodinném společenství a o co je třeba se nadále starat. A kdybyste si chtěli přečíst celou knihu „Pět jazyků lásky“, mohu ji zapůjčit.

Poslední rady Malému princí, které se tu vloudily:

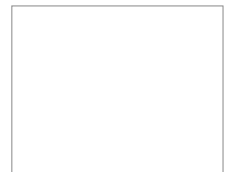
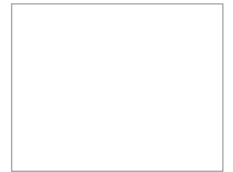
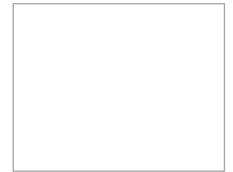
„Sbohem," řekl malý princ. „Sbohem," řekla liška. „Tady je to mé tajemství, úplně prostinké: správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné." „Co je důležité, je očím neviditelné," opakoval malý princ, aby si to zapamatoval. „A pro ten čas, který jsi své růži věnoval, je ta tvá růže tak důležitá." „A pro ten čas, který jsem své růži věnoval..." řekl malý princ, aby si to zapamatoval. „Lidé zapomněli na tuto pravdu," řekla liška. „Ale ty na ni nesmíš zapomenout. Stáváš se navždy zodpovědným za to, cos k sobě připoutal. Jsi zodpovědný za svou růži." Jsem zodpovědný za svou růži," opakoval malý princ, aby si to zapamatoval.

Milé děti, celou dobu postní jste se učily, jak opravit vaše havarované letadlo. Že je třeba dělat to, co prospívá lásce mezi námi. Snažili jsme se o obdarování druhých, o pozornost k druhému, o hezký skutek, který druhým udělal radost, o dotyk podáním ruky, objetím, nebo pohlazením. A pak jsme si zkoušeli říkat druhým slova, která potěší a povzbudí.

Všechno jste to zvládli a teď je třeba na to nezapomenout. Tento týden můžete zkoušet všechno dohromady.

A ještě navíc můžete zkusit jako Ježíš odpouštět. Jako Ježíš nám odpustil hříchy, tak máme i my odpouštět druhým. Je to asi to nejtěžší ze všeho, ale udělat to jde. Když tedy odpustíte nějakou rošťárnu, kterou vám provedl třeba někdo ze sourozenců, rodiče vám tam za to něco namalují do vaší knížečky. Co, to nechte už na nich 😊

Tuto postní obnovu používáme s laskavým svolením kněží z farnosti Odry a trochu ji pro vás upravila vaše farářka Dráža

Výběr textů a grafiky z knihy Malý princ P. Pavel Obr, doprovodné texty P. Petr Kuník

Odry, březen 2019